

נועם זיידן

יו"ל ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק שכונת "רמות דוד" קרעמשניף - קרית גת

פרשת ויחי תשפ"ב • גליון מ"ב

דא"ר מ"ק מרן ארמו"ר שליט"א

נועים ויראתך

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" (מז, כח)
הקושיא ידועה ומפורסמת, האמנם היה ליאע"ה בחור האבודה"ק מרכבה לשכינה דמותו חקוקה במרכבה, חיות בארץ מצרים, ערות הארץ מדור הקליפות והסט"א מ"ט שערי טומאה, והקושיא קשה שבעתיים דמשמע דויחי יעקב כאמ"צ דייקא, אך בארץ ישראל לא.

איתא ברש"י הק' דפרשה זו סתומה, ונראה לי לפרש למ"ד דרשינן סמוכין הסמיכות בין סיפא דפר' ויגש לדישא דפר' ויחי, עפ"י דברי זקה"ק מוהרד"ם מקרעטשניף זיע"א, עה"כ בפר' וישלח וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלוקים את עבדך" (לג, ה) וקשה דכתשוכת יעאע"ה ויאמר הילדים וגו', ולא הזכיר הנשים.

וכיאר על פי עובדא אצל הרד"ק מרוזין זיע"א, איש חסיד היה שנסע בקביעות להרד"ק זיע"א, וכידוע כימים ההם היה נסיעה לצדיק זמן ארוך שבועות או חודשים וכשהיו נוסעים לחדש תשרי היו עוזבים את הבית והפרנסה וכו' למשך זמן ארוך, והיה לו שכן מתנגד שכל פעם שהיה נוסע לצדיק היה השכן מקניט בדברים לאשתו של אותו חסיד, האיך שמסכימה בעדו לנסוע לרבי ומשאיר אותה לבדה בבית זמן רב וכו', פעם אחת הירבה אותו שכן בדברים, ובין הדברים אמר וכי מהו הרבי, וכי מלאך הוא גם הוא בשך ואדם כמונו, הוא אוכל ושותה כמונו, וגם לו אשה וילדים כמונו, ויכנסו דבריו בלבה, ויהי כאשר חזר האישי לביתו סיפרה לו דברי השכן הנ"ל, מאחר שהיה קשה בליבו מבלי מענה גבר בלבו לשאול את הרבי בעצמו ומיד שם פעמיו בחזרה להרד"ק, נכנס לקו"פ וסיפר דברי השכן הנ"ל לאשתו, נענה הרד"ק מרוזין וא"ל "ואנט אים ער האט

דברי אוקים חיים מ"ק ארמו"ר הקודש"ט ה"נועים ישראל" זיע"א

נועים ישראל

"ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה"
(מח, ח-ט-כ)

יוסף אמר שבניו הם במדרגת ה"ב שבטי י-ה

'מי אלה' וברש"י הק' 'מהיכן יצאו אלו שאינן ראויין לברכה', ונל"פ דיוסף הבין כדעתו בשאלת אביו 'מי אלה' שסובר שאינם זרע קודש, דמהיכן יצאו מאסנת מארץ מצרים, על כן ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלוקים בז"ה, דהנה ז"ה בגימ' י"ב, בז"ה גימ' י"ד, דהיינו שהוא מצרף את שני בניו ל"ב שבטים, כלומר שהם אינם פחותים במדרגתם וקדושתם מכניך ה"ב שבטי י-ה, כיון ששמע יעקב כך ויאמר קחם נא אלי ואברכם, מהו ואברכם בידך אותם שישארו כן בקדושתם שיהיו ראויין ליקרא בני יעקב, וזהו 'ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה' כלומר שישארו כאפרים ומנשה כפי שהם לעת עתה ולא יפלו ממדרגתם.

♦♦♦

המלאך הגואל אורתי מכל רע יברך את הנערים. תפילתי של יעאע"ה הירבה, 'המלאך הגואל אורתי' היינו המלאך אשר נאל והושיע אותי להפקד בדברי ישועה ורחמים, 'מכל רע' אע"פ שאנני הרע והגורע והשפל ביותר מכלום אעפ"כ נאלתי להושיעני, 'הוא יברך את הנערים' שכן יברך הש"ת אף את הנערים היינו בני ישראל להושיעם אע"פ שאינן ראויין לברכה.

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" (מז, כח)

כשהאדם יחשוב על העתיד שיהיה טוב כן יהיה

נ"ל בדרך רמז דהתורה רמזה לנו כזה שיהיה לכ"א חיות, ושיתחזק בכל המצבים אע"פ שמיצר לו, דהנה כל מחלת הדאגה הוא כשהאדם חושש שייצר לו אף לעתיד ומזה נופל ליאוש ח"ו, ואיתא בספרי מוסר (פלא יועץ וכו') "כבר אמר החכם, העבר אין והעתיד עדיין וההרה כהרף עין דאגה מנין", וידוע מאמר העולם דכשיחשוב האדם תמיד טוב כן יהיה, כלומר לחשוב טוב רק על העתיד שיהיה טוב ויהיה שמח ומלא בחיות.

וזהו ויחי יעקב דיעקב אבינו היה מלא חיות ובשמחה, אפילו בארץ מצרים מלשון מיצר, דאפי' דהוה מיצר לו, והיה לו על מה להתאונן על צרת עשו או לכן או דינה או יוסף וכו', עכ"ז ויחי יעקב היה מלא בחיות, 'שבע עשרה שנה' שבע עשרה גמטריא טו"ב, היינו שחשב רק על העתיד שיהיה לו טוב.

♦♦♦

"וירא ישראל את בני יוסף ויאמר וירא מי אלה. ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלוקים בזה, ויאמר קחם נא אלי ואברכם וגו'."

מכתב תנחומין וחיזוק

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א למשפחת אסולין על הטרגדיה הנוראה בפטירת בתם הפעוטה אדל ע"ה

השבע עת הגיע כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לנחם את שבינו הרב שמעון אסולין שליט"א רב ודיין בעיר קרית גת, שיושב שבעה על הפטירה הטרגית של בתו אדל ע"ה, לאחר שנהגה במעון והיתה מונשמת ומורדמת במצב קשה משך כמה ימים, העניק כ"ק אד"ש מכתב תנחומין וחיזוק, מפאת הניתוח שעבר במיתרי הקול ואינו יכול לדבר משך תקופה. וזו לשון המכתב:

למשפחת אסולין החשובה.

אשריכם שהקב"ה מאמין בכם ואתם נחשבים אצלו בקרובים, כמאמר הפסוק בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד, ורש"י מ"פ היכן דבר ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי אל תקרי בכבודי אלא במכובדי, ועוד ברש"י בקרובי בכחירי, והכלי יקר מ"פ ואין זה כי אם בקרובי השי"ת כי כל הקרב הקרב ביותר אל השי"ת ממנו ילמדו כל הפחותים מערכו, קל וחומר לומר אם אש אחזה בלחים מה יעשו קוצים יבשים כסוחים ואז יקחו כולם מוסר וזהו כבודו של השי"ת על פני כל העם.

הקב"ה רצה לקחת קרבן כדי לעזור את העם, והוא בחר בכם מאחר שהקב"ה יודע שאתם לא תתרעמו על מידותיו ולא תשאלו שאלות אלא תקבלו את הכל באהבה גמורה, זה הסימן שהקב"ה מאמין בכם ואתם קרובים אליו ביותר, ויהי רצון שמהיום והלאה לא תדעו יותר מצער והמקום ינחם אותכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד אכ"ר.

ספר

אלמנת אסולין החשובה.

אשריכם שהקב"ה מאמין בכם ואתם נחשבים אצלו בקרובים, כמאמר הפסוק בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד, ורש"י מ"פ היכן דבר ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי אל תקרי בכבודי אלא במכובדי, ועוד ברש"י בקרובי בכחירי, והכלי יקר מ"פ ואין זה כי אם בקרובי השי"ת כי כל הקרב הקרב ביותר אל השי"ת ממנו ילמדו כל הפחותים מערכו, קל וחומר לומר אם אש אחזה בלחים מה יעשו קוצים יבשים כסוחים ואז יקחו כולם מוסר וזהו כבודו של השי"ת על פני כל העם.

המשך מעמוד א'

קינדער, וייל ער האט גיוואלט האבן א ווייב, און איך האב א ווייב, וייל איך האב גיוואלט האבן קינדער", (תאמרו לו שלו יש ילדים כי הוא חפץ באשה, ולי יש אשה כי רצוני להביא ילדים לעולם), וכוה פירש 'וידא את האנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך' עשיו שאל את יעקב האיד מגיע אליך יעקב איש תם פרוש מכל הכלי העוה"ז נשים וילדים, השיב לו יעקב 'הילדים אשר חנו אלוקים את עבדך' סיבת היות לי נשים כי הפצתי להביא י"ב שכטי י-ה.

ובזה אפש"ל סמיכות הכתובים 'ויפרו וירבו מאוד, ויחי יעקב בארץ מצרים' הדגה מצרים הוא ערות הארץ היפך הקדושה, ירמוז לענין הנישואין שהוא נראה לכאורה היפך הקדושה, על כן אמר הכתוב 'ויחי יעקב בארץ מצרים' דכל חיותו של יעאע"ה בנישואין היה אלא כדי 'ויפרו וירבו מאוד' להקים את כלל ישראל, ואדרכה בכך ענין הנישואין הוא ענין נשגב וקדוש.

♦ ♦ ♦

"וידא מנוחה כי טוב ויט שכמו לסבול" (מט, טו)

איתא בגמ' (ברכות ה.) 'לעולם ידגין אדם יצ"ט על יצה"ר אם נצחו מוטב וגו' ואם לאו יזכיר לו יום המיתה', ונ"ל הכתוב עפ"י דברי הגמ' 'וידא' הוא לשון התכונות, שיתכונן האדם שיגיע עת 'מנוחה' שיונה בקברו 'כי טוב' דאז כבר טוב ינוח אבל כעת צריך לעבוד את ה', ועי"י שיתכונן כן 'ויט שכמו לסבול' פירש"י 'עול תורה' היינו שינצל את שהותו הקצרה בעוה"ז בעסק התורה"ק, ועוד פירש"י 'ויט שכמו' 'השפיל שכמו', היינו שיכרא מתוך כך גם לידי הכנעה, וכעובדא שסיפר הרה"ק מסאטמר זיע"א שכערוב ימיו כשרקד בשמחת תורה היה קשה לו מאוד ורצה לנח קימעא אמר לעצמו 'יאליש יואליש אין קבר וועלסטו זיך ריען גענוג יעצט דארף מען ארבעטן'.

♦ ♦ ♦

"המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים" (מה, טז)

כ"ק אאמו"ר הרה"ק זיע"א כיאר 'מכל רע' שיאע"ה דימה בנפשו שהוא גרוע והרע מכולם, אאמו"ר היה בכחינת 'הוא היה אומר' מה שהוא היה במדרגה שבה אחז בעבודת ה' דייקא כזה היה מדבר באמרותיו הטהורות, אאמו"ר היה לב נשבר מאין כמותו, הוא דימה בנפשו על האמת שהוא הבריה השפלה ביותר בעולם, וכדרכו בקודש גם פי' הכתוב כדי להמשיך ישועות 'יברך את הנערים' שכל מי שצריך להפקד בזש"ק שהקב"ה יפקדהו בדבר ישועה ורחמים בקרוב אמן.

ונ"ל לכאר הכתוב כהכנה לשוככי"ם כמנהג אבוה"ק להתחיל את צום ימי השוככי"ם מיום ו' ערש"ק פרשת ויחי, 'המלאך' רומז ליצה"ט, 'רע' רומז ליצה"ה, והוה 'המלאך הגואל אותי מכל רע' שהיצה"ט יגאל אותי מיצה"ה, ע"י 'יברך את הנערים' שיתן לו את חטאת הנעורים 'מקבץ נדחי עמו ישראל', ועל ידי זה 'ויקרא בהם שמי' כדכתיב (דברים כה.) 'ודאו כל עמי הארץ כי שם ה'נקרא עליך וידאו ממך'.

♦ ♦ ♦

(שהו"ט ויחי ליל שב"ק)

• ככל היוצא מפיו יעשה •

ראשית אתחיל בהשתלשלות התקרבותי אל הרבי הקדוש זיע"א.

הקשר של משפחתינו עם קרעטשניף הוא קשר עתיק יומין. זקנתי ע"ה אמה של אבי זכתה להסתופף בצילו של הרה"ק ר' אליעזר זאב זיע"א ברומניה.

אבי הר"ר שלמה ז"ל קבע את משכנו בארץ בעיר רחובות, והיה מקורב אל האדמו"ר ר' דוד משה זיע"א, משפחתינו היתה מעין עוזרים בבית הרבי ברחובות, היו עוזרים בתפירת בגדים וכיבוסם וכו'.

לאחר פטירתו של הרבי מוהרד"ם זיע"א נותק הקשר בין משפחתינו לקרעטשניף.

אני נולדתי שנים ספורות לאחר פטירתו של הרבי זיע"א, משך שנות מגורי ברחובות ידוע ידעתי שיש כאן רבי בעיר ה"ה האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א, אבל זה לא דיבר אלי, אף פעם לא הלכתי אליו, לא אחזתי מכל הדבר הזה, פשוט לא עניין אותי!

בשנת תשנ"ג נישאתי בשעתומ"צ. החיים החלו בימים זוהרים כמו שכל זוג מייחל לעצמו חיים מאושרים ולהקים בית נאמן בישראל לתפארת.

החיים היו שלווים ושמחים, אך עם הזמן החל להעיק בתוכינו היותנו חשוכי ילדים ומצפים להיפקד בזרע של קיימא.

בכל יום ששבנו לבית נקי ושקט, הצער העיב על ליבנו 'מתי נזכה אף אנו לחבוק ילד משלנו?'

יום רדף יום, חודש רדף חודש, וכבר חלף שלש שנים מהחתונה ועדיין הישועה אינה נראית באופק.

יום אחד מצלצל אלי אבי 'שלום רוני' הוא פותח 'שלום וברכה' השבתי, 'תשמע' פותח אבי 'אני נוסע מחר אל הרבי מקרית גת, ואני רוצה שתצטרף אלי לנסיעה ונבקש ממנו ברכה שתיושע בזש"ק'.

'מה פתאום' הגבתי באחת 'אני לא נוסע לרבי ולא שום כלום', 'אבל רוני' הפציר בי אבי 'כבר כמה שנים מהנישואין ואתם מצפים להיושע אולי תקבל ברכה מהרבי ותיושע?'

'נו אבא תפסיק' השבתי 'מה לי ולרבי? אני לא אוזן מזה, וזה לא מעניין אותי, וזה לא יעזור שום דבר אנחנו דורשים כעת ברופאים פרטיים מומחים שיעזרו לנו, אני לרבי לא נוסע, תיסע לבד לחיים ולשלום!', סיימנו את השיחה בברכת 'שלום'.

לאחר כמה דקות התחלתי לחשוב 'מה אני מתנגד כ"כ? מה איכפת לי כ"כ לנסוע כשאבא שלי כ"כ רוצה? וכי מה יש לי להפסיד?'

אני מצלצל חזרה אל אבי 'אבא, החלטתי שאני כן יצטרף איתך לנסיעה לקרית גת' אמרתי לו, אבא שלי שמח מאד וסיכמנו שנדבר למחרת.

למחרת עלינו שנינו על הרכב ופתחנו בנסיעה דרומה לקרית גת.

אומר לכם את האמת: עד היום אין לי מושג מה ומי הביא את אבא שלי לנסוע לקרית גת.

לא היה לי שום השגה מה זה רבי, מה זה אומר הדבר הזה, אני הגעתי עם כיפה סרוגה על ראשי וחולצה בצבע בורדרו, אפילו לא עם חולצה לבנה.

הגענו אל חצר הרבי מיד קיבלו את פנינו שני בניו של הרבי כ"ק אדמו"ר שליט"א, וכ"ק האדמו"ר מטרעבישאן שליט"א שהיה עדיין בחור צעיר לימים, הם קידמו את פנינו ברוחב לב ובאהדה רבה.

לאחר המתנה ממושכת הונסנו אל הקודש פנימה לחדרו של הרבי. איך שרק נכנסנו וראיתי את דמותו הפלאית של הרבי הייתי בהלם, נשארתי לעמוד בפתח מסומר למקום ולא מוריד מבט מפניו המאירות של הרבי, הרבי קיבל אותנו במאור פנים, רטט עובר בי כשאני נזכר בזה, העיניים המאירות החיוך המיוחד והמבט, זה בלתי ניתן לתיאור...

מקודם החל הרבי לדבר עם אבי פרק זמן, ולאחמ"כ הציג אבי 'זה בני רוני, הוא התחתן לפני שלש שנים ועדיין לא נפקד בפרי בטן, והוא הגיע בכדי להתברך מהרבי'.

הרבי החל לדבר עמי ושאל את שאלותיו ואני השבתי על כולם, ואז הרבי הושיט את ידו אל ידי, והרבי אומר לי 'בקרוב ממש תיושעו בזש"ק, בקרוב ממש', 'אמן' עניתי.

לאחמ"כ הרבי בירך אותי ואת אבי בברכות להוב ויצאנו.

אומר את האמת - יצאתי מחדרו של הרבי בן אדם אחר לגמרי, אני הרגשתי כמו מגנט ממש למלאך הזה בדמות אדם, אין לי מילים איך להסביר את זה.

הגעתי הביתה אמרתי לרעייתי 'תשמעי! בקרוב ממש אנחנו הולכים להיושע', 'מהיכן אתה לוקח זאת?' היא שואלת, 'הרבי אמר' השבתי לה בנחישות, 'מה נהיית חסיד?' 'שאלה על סף צחוק, אבל אני הרגשתי את מה שמתחולל בקרבי אחרי הביקור אצל הרבי, ואם הרבי אמר אז בוודאי שכן יהיה, 'אני אומר לך' השבתי לה 'את תיראי בקרוב ממש'...

רעייתי העבירה את דבריי לאמא שלה שביטלה את הדברים ואמרה 'תפסיקו עם השטויות האלה, צריך לפנות לרופא פרטי כפי שתוכנן'.

אני לא התייחסתי למילותיה, אבל היא מצידה המשיכה יום יום לדרוש מאיתנו לפנות לרופא פרטי באומרה שכתוב בספרים שלכל רופא מתלווה מלאך, ועם רופא גדול יותר מתלווה מלאך גדול יותר...

אחרי שבוע שהיא לא פסקה מלדרוש מאיתנו לפנות לרופא, נסעתי לרבי בשנית, הפעם כבר נסעתי לבד...

אני זוכר את זה כמו היום. היה זה ביום רביעי פרשת ויצא ו' כסלו תשנ"ו. נכנסתי לרבי, והרבי מביט עלי במבט שאלה - מה הביא אותי לבוא שבוע אח"כ עוד פעם?.

ואני אומר לרבי 'חמותי לא מרפה מאיתנו ואומרת כל הזמן שאנחנו צריכים לפנות לרופא פרטי, וגם

כתוב בספרים שלכל רופא מתלווה מלאך, ועם רופא גדול יותר מתלווה מלאך גדול יותר...!

הרבי מחייך אלי ואומר לי 'רוני, יש לך עודף כסף?', 'האמת היא שלא' השבתי לרבי, והרבי ממשיך 'אתה לא צריך לשום רופא, בקרוב ממש ממש אתה תיושע'...

יצאתי מהרבי מחוזק מאד ובהחלטה נחושה יהיה מה שיהיה אני לא עושה כלום, הרבי אמר וכך יהיה.

בשבת בבוקר בבית המדרש שהתפללנו בו ברחובות אני מופתע לשמוע בעת קריאת התורה 'עמוד רוני בן שלמה רביעי', אני עולה לתורה כשלפתע נעתקה נשימתי ואני לא מאמין איזה פסוקים נקראים בעליה שלי 'ויזכור אלקים את רחל וישמע אליה אלקים ויפתח את רחמה. ותהר ותלד'.

מרוגש כולי אני יורד אח"כ מהבימה וניגש לאבא שלי שישב במקומו, אבל אבי מניף אלי עם ידו ואומר לי 'אני יודע מה אתה רוצה לומר, אל תאמר לאף אחד ואל תדבר', ראיתי עליו שגם הוא נרגש כולו.

הן שמה של רעייתי היא... 'רחל'...

ממחרת השבת ביום ראשון פרשת וישלח התבשרנו שאנחנו ב"ה מצפים לשמחה, לאושרנו לא היה גבול, ההורים היו בהלם מוחלט, ומאותו רגע החלטתי 'זה המקום שלי וזה הרבי שלי, ונפשי קשורה בנפשו', מני אז עד עצם היום הזה, אפילו לאחר פטירתו של הרבי הנני מקושר אליו ברמ"ח ושס"ה, וחי איתו תמיד.

בט"ו באב תשנ"ו נולדה לנו בתנו הבכורה למזל"ט. אבל הסיפור עדיין לא הסתיים...

משתה היין פורים תשנ"ז, משתה היין השני שזכיתי להסתופף אצל הרבי, בעת שהרבי יצא לעריכת שולחן הטהור בביהמ"ד, ניגשתי אל הרבי בעמדו בדלת חדרו, ואני אומר לרבי 'רבי, אני רוצה ברכה לעוד ילד', והרבי אומר לי 'לא!', לכוה תשובה לא ציפיתי, חשבתי שהרבי יברך, הרבי יאמר משהו אבל לכוה 'לא' נחרץ לא התכוננתי, חזרתי שוב על המילים שלי, 'רבי, אני רוצה ברכה לעוד ילד', והרבי שוב משיב בנחרצות 'לא! לא!' והרבי נכנס לטיש.

בשנה הבאה במשתה היין שוב חזר הדבר על עצמו. זה לא שבמשך השנה לא שיגעתי את הרבי להתברך בילד נוסף, אבל כל השנה הרבי התחמק בכל מיני דיבורים למיניהם, אבל בפורים הרבי השיב לי בנחרצות 'לא', וכמה פעמים שהיה בפורים שגם אבא שלי ניסה לומר לרבי שהרבי יברך אותנו בילד נוסף אבל הרבי משיב ב'לא' נחרץ. כך היה שנה אחרי שנה.

חלפו להם כמה שנים ובשנת תשס"ג התגרשתי, לאחר הגירושין אמר לי הרבי 'אתה רואה רוני, נראה לך שסתם לא רציתי לברך אותך בילד נוסף, מה רצית? להביא עוד ילד אומלל לעולם???'

זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הרה"ק ה"בני יששכר" מדינוב זיע"א

♦ ח"י טבת תר"א ♦

זיעם הנשמות

יומא דהילולא קדישא
מצריקי הדרורא זיע"א

תולדותיו: הרה"ק ר' צבי אלימלך בעל ה"בני יששכר" מדינוב זיע"א נולד בעיירת יאווארניק שבגליציה. לאביו רבי פסח זיע"א. אמו מרת רחל מינה ע"ה הייתה בת אחותם של הגני תרי אהים הקדושים הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק ואחיו הרבי ר' זושא מאניפול. לפני נולדו להוריו מספר ילדים, שהסתלקו מן העולם בילדותם.

מסופר שלפני לידת רבינו התייעצה אמו עם דודה הרבי ר' אלימלך זיע"א והוא הבטיח לה שייולד לה בן זכר שיחיה ויאיר את העולם בתורתו ובצדקותו, וכסגולה לאריכות ימים הורה לה לקרוא לילד בשמו 'אלימלך'. מכיון שאמו היתה ידאה לקרוא ע"ש דודה הק' בחיים חיותו ע"ב דוסיפה לו את השם 'צבי' ויקרא שמו בישראל 'צבי אלימלך'. לאחר הברית התבטא הרבי ר' אלימלך זיע"א כי הוספת השם פגע במעלתו של התינוק, והפטיר 'הערש מיילעך איז נישט א מיילעך', 'מיילעך' הוא מלשום 'מלך', היות שצבי אינו יכול להיות מלך (מושג מושאל מהחיות), ולכן יהיה רק 'חצי מלך', כאשר כוונתו כי יגדל רק לחצי ממדרגתו של דודו - רבי אלימלך.

היה מתלמידי החוזה מלובלין והרה"ק ר' מנחם מנדל מרימנוב, ואחריהם המגיד מקו'ניץ והרה"ק מאפטא זיע"א, כולם מתלמידי הרבי ר' אלימלך מליזענסק. קשרים קרובים היו לו עם תלמידי בית מדרשו של החוזה מלובלין ובראשם הרה"ק ר' נפתלי צבי מרופשיץ ור' צבי הירש מזיריטשוב.

שימש ברבנות בעיירות דינוב, רוביטש, סטריז'וב, עלישוי, ומונקאטש. בזמן כהונתו במונקאטש אסר על פיתום אוחזים מחמת החשש לאיסור טרפה. דבר זה עורר עליו את חמתם של פרנסי העיר, והוא נאלץ לעזוב את מונקאטש ולחזור לדינוב. שם נלב"ע ונטמן בח"י טבת תר"א.

האיומים היו להם על מה לחול, שכן השמועות גרסו כי אנשים שהשתמטו מעבודת הצבא ונתפסו לבסוף, לא נראו עוד בין החיים לאחר מכן.

רבינו! קרא הבחור בקול בוכים, "מבקש אני לדבוק באמונתו ולהישאר יהודי כשר. איני חפץ להיגעל במאכלות אסורים ולהנהוג כחוקות הגויים, אלא הושיעה נא!"

אנחה כבדה נפלטה מפיו של הרבי, ודמעות החלו לזלוג במורד לחייו. הוא קם ממקומו בכאב עצור, וקרא בקול נלהב לעומת הבחור: "חס ושלום! א יוד איז נישט קיין גוי, אתה שומע?! יהודי אינו גוי, שלא עשני גוי!" כך קרא הצדיק פעמים מספר בקול גדול, ואחר הושיט את ידיו לבחור הנבוכ ופטרו מלפניו לשלום.

שב הבחור לבית הוריו, והמתין בחשש גדול לבאות.

בבוקרו של יום נשמעו נקישות רועמות על דלת הבית, וכאשר זו נפתחה, נכנסו פנימה בלא אומר שני קלגסים חמודי סבר. הם באו ליטול את הבן המיועד לעבודת הצבא, לבדיקות על ידי הרופא בטרם יישלח אל המחנה המרוחק, וכדרכם של חיילים נסים עשו זאת בלא גינונים כלשהם ובלא דברים מיותרים. עיניהם נחו על אחיו הצעיר של הבחור ששהה באותה עת בחדר, וכדודף עין תפסו בו בעורפו ונטלוהו עימם לעבר המפקדה הסמוכה.

שעה ארוכה נאלץ הנער המפחד להמתין בין המוני אדם בלא להביק על מה נלקח אל המקום הזה, עד שלבסוף נתפנה אליו פקיד קשוח והוליכו אל תוככי הדרו של רופא הצבא. הלה ווידא בעודו מעיין ברשימותיו, כי שם משפחתו של הנער תואם את השם שלפניו, אולם כאשר נשא את עיניו מן הגיליון והביט בפני העומד מולו, נקרעו עיניו לדווחה. מראהו של הנער שלפניו היה כשל נער שטרם מלאו לו שלוש עשרה, וגופו צנום ושבירי משל היה מורכב מקני קש וגבבה.

"מי הביאת הלוים?! - הרעים עליו בקול נרגז, החסר עכברים אנוכי?" בתנועה נמרצת נטל את העט מתוך הקסת, רשם מילים אחרות על גבי גיליון ותחבו בידו של הנער. "חוזר לביתך ואל תשוב הנגה לעולם. אתה פטור לצמיתות מעבודת הצבא!"

יצא הנער ושב אל בית הוריו, הושיט לפניהם את הגיליון שבידו, ומצא כתוב בו שחור על גבי לבן כי בנם הגדול אשר נקוב בשמו, נמצא אינו ראוי לשרת בצבא הקיסר, ונפטור מחובתו עולמית...

גזירה קשה ריחפה כצל על ראשם של יהודי המדינה, והעיבה על פניהם כענן. שמועה חמורה נפוצה מעיר הבידה, על פיה עומדת המלכות לגזור חובת גיוס לצבא על כל צעיר מודי המדינה, ללא שום יכולת להיפטור ממנה. אם עד כה רשאים היו היהודים לפרות עצמם מעבודת הצבא ע"י אמתלאות שונות ותשלום כופר, הרי שמכאן ואילך לא יתקבלו שום טענות ומענות, והחובה לעבוד בצבא תחול על כל איש ואיש בתוקף ובחומרה.

הימים שחלפו הבהירו כי יש ממש בשמועה הקשה, כאשר רצים יצאו דחופים מבית המלוכה ופשטו על כל מחוזות המדינה, מפיצים את גזירת המלכות החדשה וממנים פקידים בכל עיר ועיר לאכוף את החוק החדש.

בחצרו של הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב, בעל ה"בני יששכר" זיע"א התקבלה הבשורה בקול נדי ויללה, ורבינו החל לזרעיש שמים בתפילות ותחנונים לביטול הגזירה. משמעה הפשוט של הגזירה עבור כל יהודי הנלקח לצבא, הייתה סכנת שמד מוחשית ביותר, דחמנא-ליצלן, לבר מסכנת חיים ממשית שריחפה על ראשו של כל חייל בצבא הקיסר. עד מהרה החלו שיירות של אבות לבני תשחרות עושות את דרכן לדינוב העיר, והורים שבורים מוחי-דמעה, נראו יוצאים ובאים בחצרו של הרבי, מבקשים ברכה מפיו בעד בנם המחויב בגיוס, ומעתידים להמשיכת ישועה עבורם ממעיין הישועות.

ורבינו, אשר ליבו כאב את כאבו של כל יהודי כמו היה כאבו שלו ממש, יצא מצעד וחדרה לנוכח צרת רבים שהתרגשה על קהילות ישראל, והוא לא פסק מלהרעיף ברכות נאמנות ולייעץ עצות מחכימות לדורשי פניו, כיצד להינצל מיד מבקשי נפשם.

כל אימת שבאו לפניו בחורים ואברכים אשר נגזר דינם והם נקראו להתייצב בצבא, מודה היה להם, לצד תפלותיו למענם, לכוח היטב בכל כוחם בעת שמברכים את הברכה מברכות השחר "שלא עשני גוי", ובזכות כך יעלה בידם להישמט מן הגזירה הנוראה. עוף השמים הוליך את הקול כי בדינוב מפכות ישועות בענין חיבי הגיוס, ומיום ליום גבר זרם הבאים והלך, כאשר המונים באים לחלות את פני הצדיק ולבקש את ברכתו להינצל מעבודת הצבא.

הבחור שעמד בפתח החדר נראה חרד ונפחד, ודבריו המקוטעים העידו על מצוקתו הרבה בה הוא שרוי. בשבדי מילים תיאר לפני הרה"ק מדינוב כיצד באו הקלגסים אל בית אביו והוריעוהו נחרצות כי בעוד שבוע ימים יילקח בנו אל שורות הצבא, וחלחלה אחזה בו עת ששב והשמיע בפני הרבי את איומם הנחרץ של האנשים, אשר הבהירו כי במידה ולא יהיה נוכח במקום ובמועד הנקוב, תהיה אחת דתו בלא שום פתוח פה. ודבריהם המצמימים של הקלגסים

<p>נדבת</p> <p>דידינו הנכבד משכ"ק הר"ד משה מרדכי בלעדי הי"ו</p> <p>ה"ד שיוכה לאריכות ימים ושנים טובות 'עד מאה ועשרים שנה, מתוך ברית נופא ונהורא מעליא, ורוב ברכות אמן</p>	<p>נדבת</p> <p>דידינו הנכבד הר"ד ישראל גובנר הי"ו</p> <p>לדגל הולדת בתו למזלי"ט ה"ד שיוכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעשים טובים, ולדורות רוב נחת דקדושה מכל יוציא</p>	<p>לשובת נשמת</p> <p>כ"ק אדמו"ר הרה"ק ר' חיים מרדכי בן הרה"ק ר' איתמר בעל הדבר חיים מנדרונא נלב"ע ט"ו טבת תשל"ח זכותו יגן עלינו אמן</p> <p>הנצח ע"י הרב חיים מרדכי ראזענבוים שליט"א</p>	<p>כוס תנחומין</p> <p>משגרים אנו לידידינו הנכבד הרב שמעון אסולין שליט"א רב ודיין בקרית גת על כאבו הגדול בפטירתה הנוראית של בתו הפעוטה אדל ע"ה המקום ירחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תסיפו לדאבה עוד, ולא ישמע עוד שוד ושבר בנבלכם, ומחה ה' דמעה מעל כל פנים ונאמר אמן</p>	<p>שהשמחה במועדים</p> <p>ברכת מולך טוב</p> <p>שנורה בזה לידידינו הנכבד הר"ד ישראל גובנר הי"ו "דשות הוד" קדששניף - קרית גת לדגל הולדת בתו למזלי"ט</p> <p>... הר"ד שירונה מכל יוציא רוב נחת דקדושה, עם שמחת תמיד באהלו</p>	<p>לזכות</p> <p>אברהם ישעיה בן ציון בן חיה גילה</p> <p>להצלחה בכל העניינים ברוחניות ובגשמיות, אושר ועושר וסייעתא דשמיא מרובה אמן</p> <p>זמנים לשב"ק אופק קרית גת:</p> <p>הדלקת נרות: 4:18 יצאת השבת: 5:20 זמן ר"ת: 5:52</p>
--	--	--	--	--	--